

Arrest

nr. 248 255 van 27 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2020.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 27 november 2020 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 8 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat C. DE TROYER en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de Gazastrook en geboren te zijn op 6 december 1994.

Op 14 september 2018 komt de verzoekende partij het Rijk binnen en dient op 20 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 december 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 februari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse soenniet te zijn van Arabische afkomst. U bent geboren op 6 december 1994 te Gaza-stad. U woonde tot 15 oktober 2015 in Gaza. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U bent UNRWAgeregistreerd. U hebt management gestudeerd aan de Al-Azhar-universiteit maar u maakte die studies niet af omwille van uw hieronder geschetste problemen. Uw familie had sinds 2002 een supermarkt die u mocht besturen sinds 2014. U werkte daarnaast als taxichauffeur met de auto van uw vader. U deed dat in loondienst voor het bedrijf Fakhoura. Beide jobs voerde u uit tot u besloot onder te duiken, i.e. twee maanden en tien dagen voor uw vertrek op 15 oktober 2015.

Op 3 juni 2015 was u aan het werk met uw taxi toen het taxibedrijf u via de walkietalkie opbelde om een klant op te pikken. Toen u bij de klant thuis aankwam, zette hij zijn aktetas in de taxi en vertelde hij u dat hij binnen nog iets vergeten was. Op het moment dat hij terug in zijn woning was om dat voorwerp te gaan halen, arriveerde er een auto waarin gemaskerde mannen zaten. Ze stapten uit en twee van hen vroegen aan u wat u op die plaats deed. U antwoordde dat u aan het werk was als chauffeur voor het taxibedrijf Fakhoura. U werd gefouilleerd, uw auto werd doorzocht en de aktetas werd in beslag genomen. U werd dan gevraagd om de plaats te verlaten, wat u ook deed. Toen u 50 à 60 meter van de plaats verwijderd was, hoorde u schoten afvuren. U meldde het incident bij uw baas en zei dat hij deze opdracht mocht annuleren. Uw baas probeerde naar de klant te bellen maar die nam niet op. Daarna werkte u gewoon verder en vervoerde u nog twee klanten. Vervolgens ging u naar het kantoor van het taxibedrijf en bleek dat er een artikel op internet was verschenen over de feiten van die ochtend. Daaruit bleek dat Y. a. H. (...) - een lid van Daesh - werd vermoord door Hamas, die de aanslag opeiste. De andere chauffeurs die op kantoor aanwezig waren, begonnen dit onderling aan elkaar door te vertellen. Nadien keerde u terug naar huis. Rond 13u à 14u werd u opgebeld door uw baas die vertelde dat er personen naar u en de opdracht van de ochtend kwamen vragen. Op 5 juni 2015 werd uw auto 's nachts in brand gestoken. Door het lawaai van de burens werd u wakker. Mensen uit de buurt hebben uw auto geblust. De politie kwam 's morgens langs om deze feiten te onderzoeken. Op 7 juni 2015 werd u opgeroepen door de politie. U meldde zich onmiddellijk aan bij het politiekantoor van Beit Lahia. U werd voor 15 dagen aangehouden en u werd hoofdzakelijk ondervraagd over de brandstichting aan uw auto en over het incident met Y. a. H. (...). Ze onderzochten tevens bijzaken over drugs, over de connectie van uw vader met Ramallah en over uw voormalige relatie met Houda al Madhoun, wiens familie gelieerd is aan Hamas. U was in 2014 reeds opgepakt voor die feiten. U werd toen beschuldigd dat u haar liet spijbelen van school. U vroeg toestemming aan de familie van Houda om met haar te trouwen, wat werd aanvaard. Toch werd u in 2014 er van beschuldigd dat u de eer van hun familie zou schenden waarbij u ook werd geslagen op uw geslacht. Het huwelijk ging uiteindelijk niet door en ze werd uitgehuwelijkt aan een lid van Hamas. U werd bij de arrestatie in 2015 vrijgelaten op voorwaarde dat u zich direct diende aan te melden wanneer u dat gevraagd werd. Ongeveer één week na uw vrijlating ging u langs bij uw baas en vroeg u of in de toekomst nog voor het bedrijf zou kunnen werken. Hij weigerde dit omdat er veel mensen aan het roddelen waren en omdat hij het gevoel had dat het kantoor in de gaten gehouden werd. U keerde dan terug naar uw huis. Onderweg reed een Vespa met twee passagiers naar uw richting. Toen ze op tien meter van u verwijderd waren, vuurden ze een schot af waarop u besloot te vluchten. De volgende dag dook u onder bij uw neef in Rafah. U verbleef daar twee maanden en tien dagen.

U verliet Gaza op 15 oktober 2015 via Rafah crossing. U reisde vervolgens naar Egypte waar u tot 25 januari 2016 verbleef. Nadien verhuisde u naar Jordanië waar u tot februari 2018 bij uw tante bent verbleven. Nadien reisde u via Turkije naar Griekenland waar u in juli 2018 op het eiland Leros aankwam. U reisde vervolgens naar Athene om nadien uw reis naar België met het vliegtuig verder te zetten. U kwam in België aan op 14 september 2018.

U diende een verzoek om internationale bescherming in op 20 september 2018. U vreest dat u bij een terugkeer naar Gaza vermoord zal worden door een lid van Daesh.

U bent in het bezit van uw originele identiteitskaart met afgiftedatum 27/03/2013.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: een kopie van uw geboorteakte, uw studentenkaarten uit 2013-2014, uw diploma van het 6e middelbaar, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, het origineel contract van de auto van uw vader die door u gebruikt werd als taxi, foto's van schade aan de taxi, een foto van uw supermarkt en twee artikels over het incident met Younis al Hunner.

U maakte na uw persoonlijk onderhoud nog volgende stukken over: een verklaring van de liga van de zonen van Mashroeh Beit Lahiya over de feiten die u overkwamen, een verklaring van het Fakhoura taxibureau waaruit blijkt dat u bij hen hebt gewerkt, rekeningen uit 2014, 2015 en 2017 en een verklaring van M. H. (...) waaruit blijkt dat u een jaar voor hen hebt gewerkt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Tijdens uw persoonlijk onderhoud van 9 december 2019 haalde u aan dat u last had van aambeien waardoor u niet lang kan zitten. Hierop stelde de protection officer dat u kan rechtstaan wanneer u dat nodig acht. U haalde aan dat u van kant zou wisselen op uw stoel en dat u eventueel soms zou rechtstaan (CGVS, p. 6). U bleek vervolgens in staat om uw relaas uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst sluit alleen personen uit die "thans" de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uit van de vluchtelingenstatus. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, §§ 50-51) dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 12, lid 1, sub a van de Kwalificatierichtlijn juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (§ 51). In El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 19 december 2012 C-364/11, § 52) verduidelijkte het Hof dat artikel 12, lid 1, sub a van de Kwalificatierichtlijn moet worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat. Het loutere feit dat verzoeker een registratiekaart van UNRWA neerlegt volstaat niet om aan te tonen dat u kort voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten. In casu werd vastgesteld dat u kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming geen beroep heeft gedaan op de door UNRWA geboden hulp. U geeft hierbij te kennen – met uitzondering van uw scholing als kind - geen bijstand genoten te hebben van UNRWA aangezien uw vader als ambtenaar actief was voor de Palestijnse autoriteiten (CGVS, p. 4).

Daar uit uw verklaringen blijkt dat u recent niet daadwerkelijk de bijstand van UNWRA te hebben ingeroepen, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofdte sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest gedood te worden bij een moordaanslag door Daesh (CGVS, p. 24). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als geloofwaardig worden beschouwd:

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), aanvankelijk bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent uw reisweg. Bij de DVZ werd u geconfronteerd met de resultaten van uw vingerafdrukken in de centrale eenheid van Eurodac waarop u tot tweemaal toe beweerde uw vingerafdrukken niet gegeven te hebben (Verklaring DVZ, p. 11). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS kwam u daar aanvankelijk op terug en stelde u dat uw vingerafdrukken wel zijn afgenomen in Thessaloniki (Griekenland). Nochtans vermelden de Eurodac-resultaten dat uw vingerafdrukken op het eiland Leros (Griekenland) afgenomen waren. U bleef dan evenwel ontkennen dat uw vingerafdrukken afgenomen waren op 30/06/2018 en beweerde dat u deze op 9/09/2018 of 10/09/2018 gegeven hebt (CGVS, p. 8-9). Dat u de valse verklaringen later tijdens het persoonlijk onderhoud spontaan toegeeft doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u er niet voor terugdeinst om meermaals bedrieglijke verklaringen af te leggen voor de Belgische autoriteiten. Het geheel aan voorgaande vaststellingen ondermijnt aldus uw algemene geloofwaardigheid en plaatst bijgevolg ook een ernstig voorbehoud bij uw vluchtmotieven.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtmotieven blijkt verder uit het feit dat u geen enkel overtuigend document kan voorleggen waaruit blijkt dat u persoonlijk betrokken bent bij de moord op Y. a. H. (...). De neergelegde persartikels staven louter de moord op Y. a. H. (...) maar hieruit kan geenszins afgeleid worden dat u op de plaats van de feiten aanwezig was. U legt tevens geen enkel begin van bewijs neer van uw oproeping en uw aanhouding door Hamas.

Uw geloofwaardigheid komt verder in het gedrang doordat u bij de DVZ met geen woord hebt gerept over de schietpartij een week na uw vrijlating. Sterker nog: deze verklaringen omtrent de schietpartij stroken bovendien niet met uw bewering bij de DVZ dat familie van Y. a. H. (...) u begon uit te schelden en dat u daarom het land verliet (Vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 2). De bewering die u daarbij maakt dat u geen kans kreeg om details te vertellen en dat dit voor de DVZ geen hoofdreden was (CGVS, p. 14), is tegenstrijdig met uw verdere verklaringen. Nadien werd immers meteen opgeworpen dat u over uitschelden sprak voor de DVZ en niet over een beschieting, waarop u plots beweerde dat u de beschieting wel had vermeld (CGVS, p. 14). Het louter wijzigen van uw verklaringen volstaat niet om het vastgestelde verschil te verklaren. U ondertekende op de DVZ bovendien uw verklaringen ter goedkeuring nadat deze u waren voorgelezen. Verder maakte u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding van problemen of fouten in de verklaringen opgenomen bij de DVZ (CGVS, p. 3).

Overigens spreekt de verklaring van de liga van de zonen van Mashroeh Beit Lahiya, die u na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS overmaakte, uw verklaringen van de feiten uit 2015 tegen. Zo spreekt de liga over een aanval op uw supermarkt en over aanvallen op uw ouders. U hebt daar zowel bij de DVZ als tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS met geen woord over gerept. Integendeel, u gaf expliciet te kennen dat er – met uitzondering van Vespa's die om het huis rijden – verder (na het uitbranden van uw wagen en uw arrestatie) niets meer gebeurd is en dat er geen andere incidenten meer zijn geweest, ook niet na uw vertrek uit Gaza (CGVS, p. 23). Bovendien werd de verklaring van de liga van de zonen op uw vraag opgemaakt, wat geenszins toelaat de geloofwaardigheid van de inhoud ervan vast te stellen.

Tot slot kan opgemerkt worden dat het door u opgegeven tijdsverloop niet coherent is. U ging op 7 juni 2015 meteen in op de oproepingsbrief en werd voor 15 dagen aangehouden (CGVS, p. 17). Een week later ging u naar uw baas en werd u op de terugweg beschoten (CGVS, p. 20). Deze feiten moeten dus ergens eind juni 2015 gebeurd zijn. Dit is in tegenstelling met uw verdere verklaringen dat dit incident twee maanden en tien dagen voor uw vertrek op 15 oktober 2015 gebeurde (CGVS, p. 21), i.e. ergens begin augustus 2015.

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Zo heeft u zich in het verleden nooit in een precare situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat u de supermarkt van uw familie bestuurde sinds 2014. U bleek ook in staat om daarnaast in loondienst als taxichauffeur te werken met de auto van uw vader (CGVS, p. 10-11). Gelet op voorgaande vaststellingen inzake het bedrieglijk karakter van uw relaas, blijkt uit niets dat u dergelijke professionele activiteiten niet langer zou kunnen uitoefenen. Uw vader heeft zijn eigen bouwbedrijf (CGVS, p. 11). Het huis waar u woonde, was eigendom van de familie. Uw vader had daarnaast een andere woning in Beit Lahia in zijn bezit dat hij gebouwd heeft om te verkopen. U had toegang tot drinkbaar water door het aan te kopen maar u verkocht dit tevens zelf in uw supermarkt. Elektriciteitsonderbrekingen ving u op met een autobatterij (CGVS, p. 5). Uw reiskosten naar België bedroegen 20.000 dollar. Uw vader bleek in staat om dit zelf te betalen (CGVS, p.10). Tot slot geeft u zelf aan dat u het financieel nooit moeilijk heeft gehad (CGVS, p. 24).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofd concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang

zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019) beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_cisjordanie_situation_securitaire_20190910.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke persoonlijke omstandigheden zijn evenwel niet voorhanden in onderhavig verzoek.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid

gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofdte een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Uw overige documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit en de identiteit van uw vader staat op zich niet ter discussie, net zomin als uw schooltraject en uw verblijf in Jordanië. Evenmin worden uw diverse professionele activiteiten op zich of de aankoop van uw wagen in vraag gesteld. Foto's waarop schade te zien is aan een wagen laten niet toe om een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid vast te stellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1D van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

2.2. De verzoekende partij erkent dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken een fout begaan heeft door het advies van anderen te volgen en niets te zeggen over haar vingerafdrukken in Griekenland. Toen zij hiermee op het CGVS geconfronteerd werd met deze verklaringen ze in paniek geraakt is. De verzoekende partij betreurt haar vergissing. Voorts meent de verzoekende partij dat deze vergissing de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas niet mag aantasten, daar het gene betrekking heeft op de kern van haar vluchtrelaas.

Omtrent de discrepanties tussen haar relaas op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS, stelt de verzoekende partij dat haar op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om haar verklaringen samen te vatten en dat zij alle tijd zou hebben op het CGVS om haar relaas in detail te vertellen. Bijgevolg kan dit niet als vergelijkingsmateriaal gebruikt worden.

Voorts betwist de verzoekende partij dat in het getuigschrift genoteerd staat dat ook haar ouders aangevallen werden. De verzoekende partij haalt aan dat ze een vertaling van het document zal neerleggen om haar standpunt te staven.

Tot slot ontkent de verzoekende partij dat zij over de maand augustus 2015 gesproken zou hebben. De verzoekende partij stelt duidelijk dat de schietpaterij in de maand juni 2015 gebeurde. Dit kan hoogstens om een misverstand in hoofde van de verzoekende partij of een vertaalfout gaan.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota's

4.1. Op 13 november 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de veiligheids situatie in de Gazastrook en de terugkeer naar de Gazastrook op basis van de volgende rapporten:

- COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire van 5 oktober 2020
- COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020.

4.2. Ter terechtzitting van 27 november 2020 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer met twee ongedateerde foto's, een kopie van een arrestatiebevel, een kopie van een akte van bemiddeling, een kopie van een dagvaarding van de interne veiligheid, een kopie van een attest van het stamhoofd en chatberichten van Facebook. De verzoekende partij stelt dat dit foto's zijn, die recent genomen werden, van haar supermarkt die bij een aanval werd vernield in 2015.

4.3. Op 3 december 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota zet de verwerende partij haar standpunt uiteen waarom artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet op de verzoekende partij van toepassing is, alhoewel de verzoekende partij geregistreerd werd. Dit stuk werd neergelegd naar aanleiding van een vraag van de waarnemende voorzitter op de tere terechtzitting van 27 november 2020.

4.4. Op 7 december 2020 heeft de verzoekende partij een aanvullende nota naar de Raad opgestuurd. Hierin repliceert de verzoekende partij op uitvoerige wijze op de aanvullende nota van de verwerende partij van 3 december 2020 en zet ze uiteen waarom ze wel onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij deze aanvullende nota nog eens neer en voegt ze een schrijven van UNRWA bij.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

7. Voorafgaande bemerking

7.1. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Tijdens uw persoonlijk onderhoud van 9 december 2019 haalde u aan dat u last had van aambeien waardoor u niet lang kan zitten. Hierop stelde de protection officer dat u kan rechtstaan wanneer u dat nodig acht. U haalde aan dat u van kant zou wisselen op uw stoel en dat u eventueel soms zou rechtstaan (CGVS, p. 6). U bleek vervolgens in staat om uw relaas uiteen te zetten.*

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. In dit verband wijst de Raad er ook nog op dat de verzoekende partij aangegeven heeft dat er geen procedurele noden waren.

7.2.1. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij dat ze een vluchteling van 1948 is, dat ze bij UNRWA geregistreerd is, een UNRWA-kaart heeft en dat ze schoolgelopen heeft op een school van UNRWA in Gaza (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO] 9 december 2019, p. 3-4). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij haar UNRWA-kaart bij heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter niet dat deze kaart werd neergelegd. Echter, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en de aanvullende nota van de verwerende partij dat de registratie van de verzoekende partij bij UNRWA niet wordt betwist.

7.2.2. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn."*

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is niet van toepassing op alle Palestijnen. In de UNHCR-richtlijnen, kan worden gelezen dat het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag

beperkt is tot Palestijnse vluchtelingen. Onder Palestijnse vluchtelingen worden volgende 3 categorieën bedoeld:

- De zogenaamde 'Palestina vluchtelingen' in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en daarop volgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict in 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd 'registered refugees');
 - De zogenaamde 'Palestijnse ontheemden' in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 en de daar opvolgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die ontheemd zijn uit Palestijns gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren;
 - De nakomelingen van Palestina vluchtelingen en Palestijnse ontheemden
- (UNHCR "Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees" van december 2017, p. 5-6; zie ook conclusie van AG Mengozzi in de zaak C-585/16, Alheto, 17 mei 2018, pt. 28-29 en 36).

Uit de "Consolidated Eligibility and Registration Instructions" (hierna: CERI) van 1 januari 2009, blijkt dat 'Palestina vluchtelingen' van 1948 worden geregistreerd in het registratiesysteem van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA), vervolgens een UNRWA-kaart krijgen als bewijs van hun registratie en bijstand van UNRWA ontvangen (hoofdstuk III.A.1 van de CERI, p. 3).

De zogenaamde 'Palestijnse ontheemden' van 1967 worden daarentegen niet door UNRWA geregistreerd en hebben dan ook geen UNRWA-kaart, maar kunnen wel UNRWA-bijstand ontvangen en gebruik maken van de diensten van UNRWA (hoofdstuk III.B van de CERI, p. 6-7). Het gegeven dat 'Palestijnse ontheemden' van 1967 niet bij UNRWA zijn geregistreerd, doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat zij niettemin vallen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (zie in deze zin ook HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Bolbol, pt. 45-48).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij als Palestijn een verblijfsrecht had in Gaza en geregistreerd is bij UNRWA. Een gegeven dat niet wordt betwist door de verwerende partij.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beargumenteert in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota, onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, dat huidige zaak dient onderzocht te worden op basis van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omdat een loutere registratie bij UNRWA niet voldoende is en uit de verklaringen van de verzoekende partij niet blijkt dat zij daadwerkelijk beroep gedaan heeft op de hulp van UNRWA. Omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen, meent de commissaris-generaal dat de verzoekende partij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Nochtans heeft de verzoekende partij schoolgelopen bij UNRWA.

De Raad herinnert eraan dat in de zaak Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal het Hof van oordeel was dat de registratie bij het UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ 17 juni 2010, C 31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal: "52 *Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)*"). Waar het Hof van Justitie in Bolbol stelt dat registratie bij UNRWA toereikend bewijs vormt dat daadwerkelijke hulp wordt genoten, lijkt dat het Hof in de zaak Alheto dit standpunt genuanceerd heeft (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia zo behantsite). Echter, in het arrest XT bevestigt het Hof van Justitie nogmaals haar standpunt zoals uiteengezet in het arrest Bolbol dat "48. *Eenieder die, zoals XT, bij de UNRWA is geregistreerd, dient dus in aanmerking te komen voor bescherming en bijstand van deze organisatie ten behoeve van zijn welzijn als vluchteling (zie in die zin arrest van 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punt 84).*

49 *Wegens deze specifieke vluchtelingenstatus die voor de Palestijnen in de gebieden in het Nabije Oosten is ingesteld, zijn personen die bij de UNRWA zijn geregistreerd in beginsel, krachtens artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, van richtlijn 2011/95, dat overeenkomt met artikel 1, onder D, eerste alinea, van het Verdrag van Genève, uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de Unie"* (HvJ 13 januari 2021, XT t. Duitsland, C-507/19, punt 48-49).

In casu verwijst verwerende partij naar de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij ondanks de UNRWA-registratie 'thans' geen hulp inriep omdat ze het niet nodig had, zodat de verzoekende partij niet heeft aangetoond daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij duidelijk antwoordt dat zij geregistreerd is bij UNRWA en dat zij over een UNRWA-registratiekaart beschikt die zij ook bij zich had tijdens het persoonlijk onderhoud. Daarenboven heeft de verzoekende partij schoolgelopen bij UNRWA. In het arrest Bolbol wordt in § 52 gesteld dat de registratie bij het UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van het UNRWA wordt genoten. Uit haar UNRWA-registratie volgt dus dat zij daadwerkelijk hulp heeft genoten en dat de uitsluitingsgrond dus op haar van toepassing is. In het arrest XT stelt het Hof van Justitie nogmaals dat *“eenieder die bij de UNRWA is geregistreerd, in aanmerking komt voor bescherming en bijstand van deze organisatie ten behoeve van zijn welzijn als vluchteling. Wegens deze specifieke vluchtelingenstatus die voor de Palestijnen in de gebieden in het Nabije Oosten is ingesteld, zijn personen die bij de UNRWA zijn geregistreerd in beginsel uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de Unie”* (zie ook HvJ 13 januari 2021, XT t. Duitsland, C-507/19, punt 45-49 en 53).

Er zijn evenmin redenen om aan te nemen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Gaza niet opnieuw onder de bescherming van de UNRWA valt, zoals verder wordt uiteengezet. Derhalve besluit de Raad dat de verzoekende partij aantoont dat zij valt onder de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

8. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

8.1. De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

8.2. De toepassing van deze voorwaarden

8.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

De Raad stelt te dezen vast dat het administratief dossier geen informatie bevat over de activiteiten van UNRWA in de Gazastrook. Het ontbreekt de Raad dus aan actuele informatie om te kunnen bepalen of UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, of UNRWA nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren en of het voor UNRWA aldus al dan niet mogelijk is om de verzoekende partij in de Gazastrook levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt duidelijk dat de verzoekende partij tot het middelbaar les gevolgd heeft op een school van UNRWA. Daarna heeft de verzoekende partij geen hulp of bijstand van UNRWA gevraagd. Evenmin heeft haar gezin dergelijke hulp gevraagd, daar haar vader ambtenaar van de autoriteiten was. De verzoekende partij heeft nooit voedselpakketten of medische hulp van UNRWA gekregen (NPO 9 december 2019, p. 4).

De verzoekende partij blijkt dus UNRWA-geregistreerd te zijn maar stelt uitdrukkelijk dat zij nooit bijstand op UNRWA gedaan heeft (NPO 9 december 2019, p.4). De vaststelling door de Raad dat er geen informatie in het administratief dossier zit met betrekking tot de werking en financiering van UNRWA is derhalve in casu niet relevant. Des te meer omdat uit de verzoekende partij ook niet stelt of geen begin van bewijs bijbrengt dat het agentschap opgehouden is te bestaan. In tegendeel uit de brief van UNRWA blijkt geenszins dat het agentschap opgehouden is te bestaan.

8.2.2. Redenen buiten de invloed van de verzoekende partij en onafhankelijk van haar wil die haar dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Het Hof van Justitie heeft niet gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld. De Raad oordeelt dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn “Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook is opgehouden” in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de

landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

8.2.3. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat de verzoekende partij (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

De verzoekende partij betwist dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Zij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang in Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 25 maart 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 16, map met 'landeninformatie'), en de COI Focus "Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza" van 3 september 2020, die door verwerende partij bij haar aanvullende nota van 10 september 2020 wordt gevoegd, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij beschikt over een kopie van haar identiteitskaart, een kopie van haar geboorteakte en een UNRWA-document beschikt. Bijgevolg zijn er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen de verzoekende partij ook niet betwist. Aldus zijn er, rekening houdend met voormelde informatie, geen redenen voorhanden om aan te nemen dat de verzoekende partij niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord"), blijkt dat

het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sināi maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in Noord-Sināi, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "Comprehensieve Operatie Sināi 2018", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sināi in Sināi te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "Comprehensieve Operatie Sināi 2018" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sināi verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sināi tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sināi geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sināi te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. A fortiori kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sināi. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sināi, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt de verzoekende partij geen enkel bewijs aan dat zij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)).

Uit de informatie die de verwerende partij bijbrengt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden

en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017). De rapporten die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt laten niet anders te besluiten.

De verwerende partij houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoekende partij brengt geen informatie in het verzoekschrift of de aanvullende nota bij waaruit het tegendeel blijkt.

8.2.4. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus "Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 7 juni 2019, de COI Focus "Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019 die zich in het administratief dossier bevinden, de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 6 maart 2020, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van de verwerende partij en de COI Focus Palestine. "Territoires palestiniens – Gaza Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook in 2019 konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël af. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van

geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van COVID-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen, worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als “relatief hoog”, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van “de Grote Mars van de Terugkeer”. OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen

of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de COVID-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

De verzoekende partij brengt geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

8.2.5. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. De socio-economische situatie van de verzoekende partij in Gaza

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de

desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

De verwerende partij en de Raad betwisten niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza.

Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium “persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die stelt dat humanitaire of socio-economische omstandigheden in bepaalde gevallen aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. De verzoekende partij kan zich niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat haar socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet de verzoekende partij aantonen dat zij omwille van haar persoonlijke socio-economische situatie bij terugkeer naar Gaza aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zal worden blootgesteld. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel wordt bereikt wanneer de persoonlijke levensomstandigheden van de verzoekende partij in de Gazastrook dermate precair zijn dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden. Er is sprake van een situatie van extreme armoede wanneer de verzoekende partij in de onmogelijkheid is om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en wanneer dat het voor UNRWA onmogelijk is om de verzoekende partij levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt echter dat haar individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt: “Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Zo heeft u zich in het verleden nooit in een preciaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat u de supermarkt van uw familie bestuurde sinds 2014. U bleek ook in staat om daarnaast in loondienst als taxichauffeur te werken met de auto van uw vader (CGVS, p. 10-11). Gelet op voorgaande vaststellingen inzake het bedrieglijk karakter van uw relaas, blijkt uit niets dat u dergelijke professionele activiteiten niet langer zou kunnen uitoefenen. Uw vader heeft zijn eigen bouwbedrijf (CGVS, p. 11). Het huis waar u woonde, was eigendom van de familie. Uw vader had daarnaast een

andere woning in Beit Lahia in zijn bezit dat hij gebouwd heeft om te verkopen. U had toegang tot drinkbaar water door het aan te kopen maar u verkocht dit tevens zelf in uw supermarkt. Elektriciteitsonderbrekingen ving u op met een autobatterij (CGVS, p. 5). Uw reiskosten naar België bedroegen 20.000 dollar. Uw vader bleek in staat om dit zelf te betalen (CGVS, p.10). Tot slot geeft u zelf aan dat u het financieel nooit moeilijk heeft gehad (CGVS, p. 24).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Uit de verklaringen van de verzoekende partij over haar persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Haar verzoekschrift doet niet anders besluiten. Evenmin als de stukken die zij ter terechtzitting neergelegd heeft.

De verzoekende partij brengt aldus geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Bijgevolg kan de verzoekende partij geenszins volhouden dat er in haren hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden ertoe hebben geleid dat zij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat zij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

B. De vluchtmotieven van de verzoekende partij

De verzoekende partij stelt de Gazastrook ontvlucht te zijn omdat ze vreest gedood te worden bij een moordaanslag door Daesh. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

Ter ondersteuning van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: een kopie van haar geboorteakte, haar studentenkaarten uit 2013-2014, haar diploma van het 6de middelbaar, een kopie van de identiteitskaart van haar vader, het origineel contract van de auto van haar vader die door haar gebruikt werd als taxi, foto's van schade aan de taxi, een foto van haar supermarkt, twee persartikels over het incident met Y.H., een verklaring van de liga van de zonen van Mashroeh Beit Lahiya over de feiten die haar overkwamen, een verklaring van het Fakhoura taxibureau waaruit blijkt dat ze bij hen heeft gewerkt, rekeningen uit 2014, 2015 en 2017 en een verklaring van M. H. waaruit blijkt dat ze een jaar voor hen heeft gewerkt.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer die de volgende documenten bevat: een arrestatiebevel, een attest van de interne veiligheid, foto's en chatberichten.

De kopie van haar geboorteakte, haar studentenkaarten uit 2013-2014, haar diploma van het 6de middelbaar, een kopie van de identiteitskaart van haar vader, het origineel contract van de auto van haar vader die door haar gebruikt werd als taxi en een verklaring van het Fakhoura taxibureau waaruit blijkt dat ze bij hen heeft gewerkt hebben betrekking op identiteitsgegevens, familie, scholing en werkervaring. Deze elementen worden in casu niet betwist. De verklaring van M. H. waaruit blijkt dat ze een jaar voor hen heeft gewerkt, staft de verklaringen van de verzoekende partij dat ze 11 maanden in Jordanië verbleven heeft. De foto's van de supermarkt en de rekeningen uit 2014, 2015 en 2017 staven de verklaringen van de verzoekende partij dat haar familie een supermarkt bezat in de Gazastrook. Deze elementen worden evenmin betwist.

De neergelegde persartikels staven de moord op Y.H. maar hieruit kan geenszins afgeleid worden dat de verzoekende partij op de plaats van de feiten aanwezig was.

Voorts spreekt de verklaring van de liga van de zonen van Mashroeh Beit Lahiya, de verklaringen van de feiten uit 2015 tegen. Zo spreekt de liga over een aanval op haar supermarkt en over aanvallen op haar ouders. Zowel bij de DVZ als tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft de verzoekende partij de aanvallen op haar ouders niet gemeld. Integendeel, de verzoekende partij gaf expliciet te kennen dat er – met uitzondering van Vespa's die om het huis rijden – verder (na het uitbranden van haar wagen en haar arrestatie) niets meer gebeurd is en dat er geen andere incidenten meer zijn geweest, ook niet na haar vertrek uit Gaza (NPO 9 december 2019, p. 23). Bovendien werd de verklaring van de liga van de zonen op verzoekers vraag opgemaakt. Al deze elementen samen genomen ondermijnen de bewijswaarde van de verklaring van de liga van de zonen van Mashroeh Beit Lahiya. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de verklaring van de liga van de zonen van Mashroeh Beit Lahiya verkeerdelijk vertaald werd, doch legt ze geen beëdigde vertaling neer om haar standpunt te onderbouwen. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een attest van de mokthar neer, die naar voormelde verklaring van de liga verwijst. Gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaring van de liga en de verklaringen van de verzoekende partij, kan aan dit attest geen bewijswaarde toegekend worden.

Foto's waarop schade te zien is aan een wagen en in een winkel laten niet toe om een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid vast te stellen, daar foto's gemakkelijk in scène kunnen worden gezet. Daarenboven blijkt uit de foto's ook niet dat het om de auto en de supermarkt van de verzoekende partij gaat.

De kopie van een arrestatiebevel van 7 juni 2015 en de kopie van een dagvaarding van de interne veiligheid van 5 maart 2020, zijn bijzonder vaag. Daarenboven blijkt ook uit de dagvaarding niet waarom de verzoekende partij gedagvaard wordt. Bovendien betreffen het slechts fotokopieën en kunnen deze gemakkelijk door knip- en plakwerk gefabriceerd worden, waardoor hier maar een relatieve bewijswaarde aan wordt verleend.

De verzoekende partij voegt ook een kopie van een akte van bemiddeling bij tussen haar en de zonen van A.A.. Uit het document blijkt niet wie deze akte opgesteld heeft. Uit voormelde akte blijkt dat de vader van de verzoekende partij het initiatief tot bemiddeling genomen heeft. Dit document volstaat op zich niet om aan te tonen dat de verzoekende partij aanzien wordt als iemand die betrokken is bij de moord op Y.H.. Ten eerste omdat deze bemiddeling opgestart werd na het treffen van de bestreden beslissing en het document op vraag van betrokkene opgesteld werd. Ten tweede omdat niet blijkt wie het document opgesteld heeft. Bovendien betreffen het slechts fotokopieën en kunnen deze gemakkelijk door knip- en plakwerk gefabriceerd worden, waardoor hier maar een relatieve bewijswaarde aan wordt verleend.

Tot slot is het onduidelijk wat de verzoekende partij met de chatberichten wil aantonen.

De Raad moet vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vluchtmotieven vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn vluchtmotieven.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij motiveert als volgt dat :

- de algemene geloofwaardigheid van de verzoekende partij ondergraaft wordt omdat zij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het CGVS aanvankelijk bedrieglijke verklaringen afgelegd heeft omtrent haar reisweg. Het is pas later tijdens het persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij dit spontaan toegeeft, doch het geheel aan voorgaande vaststellingen ondermijnt aldus haar algemene geloofwaardigheid.

- er geen geloof kan gehecht worden aan de vluchtmotieven blijkt verder uit het feit dat de verzoekende partij geen enkel overtuigend document kan voorleggen waaruit blijkt dat ze persoonlijk betrokken is bij de moord op Y.H.
- haar geloofwaardigheid verder in het gedrang komt omdat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over de schietpartij een week na haar voorgehouden vrijlating. Daarenboven stroken deze verklaringen omtrent de schietpartij niet met haar bewering bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat familie van Y.H. haar begon uit te schelden en dat ze daarom het land verliet (Vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 2). Voorts wordt gemotiveerd dat: *“De bewering die u daarbij maakt dat u geen kans kreeg om details te vertellen en dat dit voor de DVZ geen hoofdreden was (CGVS, p. 14), is tegenstrijdig met uw verdere verklaringen. Nadien werd immers meteen opgeworpen dat u over uitschelden sprak voor de DVZ en niet over een beschieting, waarop u plots beweerde dat u de beschieting wel had vermeld (CGVS, p. 14). Het louter wijzigen van uw verklaringen volstaat niet om het vastgestelde verschil te verklaren. U ondertekende op de DVZ bovendien uw verklaringen ter goedkeuring nadat deze u waren voorgelezen. Verder maakte u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding van problemen of fouten in de verklaringen opgenomen bij de DVZ (CGVS, p. 3).”*
- de verklaring van de liga van de zonen van Mashroeh Beit Lahiya over de feiten uit 2015 spreekt de verklaring van de verzoekende partij tegen. Zo spreekt de liga over een aanval op haar supermarkt en over aanvallen op haar ouders, zoals eerder aangehaald heeft de verzoekende partij het niet over deze aanvallen op haar ouders bij de Dienst Vreemdelingenzaken.
- het opgegeven tijdsverloop niet coherent is: *“U ging op 7 juni 2015 meteen in op de oproepingsbrief en werd voor 15 dagen aangehouden (CGVS, p. 17). Een week later ging u naar uw baas en werd u op de terugweg beschoten (CGVS, p. 20). Deze feiten moeten dus ergens eind juni 2015 gebeurd zijn. Dit is in tegenstelling met uw verdere verklaringen dat dit incident twee maanden en tien dagen voor uw vertrek op 15 oktober 2015 gebeurde (CGVS, p. 21), i.e. ergens begin augustus 2015.”*

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor terecht op het geheel van bovenstaande motieven om te stellen dat de verzoekende partij tegenstrijdige, vage, en/of incoherente verklaringen aflegt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoont dat de motivering van de commissaris-generaal, waarin haar verklaringen onvoldoende aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

De Raad beklemtoont dat ondanks het feit dat voormelde vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas vermeldt, zeker nu het een uiterst essentieel element betreft, namelijk de schietpartij die een week na haar voorgehouden vrijlating plaatsgevonden heeft. De vaststelling dat verzoekende partij hierover met geen woord heeft gerept in de vragenlijst en dit pas voor het eerst ter sprake brengt tijdens het verhoor op het CGVS, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de fout in de chronologie van de feiten mogelijk het gevolg is van een misverstand of een vertaalfout van de tolk, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij dit betoog op geen enkele wijze onderbouwt. Daarenboven blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet dat er in casu sprake zou kunnen zijn van een misverstand of een vertaalfout. Evenmin toont de verzoekende partij dit aan.

De verzoekende partij komt voor het overige niet verder dan het louter volharden in haar eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor haar leven en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal,

hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

De Raad besluit dat de verzoekende partij er niet in slaagt om de bovenvermelde bevindingen van de commissaris-generaal aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het relaas en zijn pertinent alsook correct. Deze bevindingen blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad deze bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die de verzoekende partij ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en ex nunc onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan haar persoonlijke situatie waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor zij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

8.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, wordt vastgesteld dat verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er in casu geen sprake zijn van een onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, “subsidiair” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat de verzoekende partij nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een “individuele beoordeling van alle relevante elementen” werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest El Kott (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. De Raad benadrukt voorts dat de verzoekende partij de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS